ro dicit inquit Philotheus, tale eſt: Sunt autem quî
lã, hic qdem ſenex, hic autẽ in uigore ætatis, uterq;
ncipit fodere terrã, et ſeni quidẽ fodere bene cedit,
lli autẽ q in ætatis uigore eſt minimè, illi quidem ob
õſuetudinem, etſi imbecillis, huic autẽ ob inconſue
udinẽ, etſi robuſtus ſit. Notionem enim uniuerſalẽ
ſſe oportet, quòd exercitatæ partes alijs fiũt robu
tiores, et propter hoc facile ſubeunt cõſuetos labo
es. Secundũ eſt, malam peſtem, id eſt, maximum in-
ommodum ſequi permutationẽ conſuetæ diætæ, ut
eſtatur Hipp. lib. 2. de uictus rat. in morbis acu. ni-
i fuerit neceſſe eam permutari. Neceſſarium autẽ
ſt eam permutari, quando eſt illaudabilis, ita ut in
e ſequantur peßimæ ægritudines, qualis eſt prandi
m ſiue cœnã prauis cibis terminare. Huiuſmodi e-
im cõſuetudinem neceſſariũ eſt corrigi et permu-
ari, nõ quidem ſubitò, ſed paulatim et ordinatè. Nã
mnis ſubita mutatio uehementer nocet, maximè ſi
conſueto ad inconſuetũ fiat permutatio. Deinde e-
iã neceſſe eſt eam permutari, ne ſi fortè ad incon-
ueta fiat tranſlatio, ſequatur læſio. Nam qui ſe ad
mnem diætam adſuefácit minus lædetur, cùm ſe ad
nconſueta tranſtulerit. Idem etiam intelligendũ de
lijs reb. nõ naturalib. id quod teſtatur Hipp. lib. 2.
phor. 50. Quæ ex longo tempore conſueta ſunt,
tſi deteriora ſunt, inſuetis minus moleſtare ſo-
nt. Oportet igitur ad ea inſueta permutari,